

[Statsministeren]

skabt en stemning i lokalsamfundet med den nye arbejdsmarkedsreform, med uddelegering af ansvar og større fleksibilitet, så mennesker, erhvervsliv og kommuner får større mulighed for selv at tage initiativer. Vi prøver til syvende og sidst at gøre os klart, at det er folk selv, der med et bedre grundlag for ansvarsfølelsen, med både økonomi og lovgivning bag sig skal sætte noget i gang.

I det hele taget skal detaildirektivernes tid ikke alene i vores arbejdsmarkedspolitik i Danmark, men også for EF's vedkommende i det perspektiv, vi har debatteret, være forbi. Abstrakte formlers tid har haft for stor vægt i den seneste politiske debat, nu skal det være menneskene, deres handlekraft og initiativer, der skal stå forrest.

Jeg hører ikke til dem, der mener, at edb-kørsler og ADAM-beregninger skranter. De har deres anvendelsesmuligheder og -behov, men jeg hører til dem, der ligeud mener, at det er noget andet, vi nu leder efter; mange ord er blevet brugt om det, f.eks. ansvarssamfundet.

Jeg tror i virkeligheden, at det handler om, hvordan vi, samtidig med at vi tager disse målrettede initiativer, får skabt nogle rammer, som gør, at mennesker i lokalsamfund kan sætte noget i gang, som de ikke har haft mulighed for før, og derfor vil jeg godt fremhæve tre aspekter i de lovforslag, regeringen har fremsat, der rækker længere end de initiativer, vi nu har taget.

For det første arbejdsmarkedsreformen: Den ramme, der nu lægges frem med den nye styrelsesstruktur i arbejdsmarkedsråd og landsarbejdsråd med uddelegering af økonomirammer – næsten lige så mange milliarder kr., som der er amter her i landet – lægger op til, at de lokale arbejdsmarkeder får muligheder, som de ikke har haft før, for selv at finde løsninger, og på baggrund af minimumsrettigheder selv i et samspil med virksomheder, fagbevægelse og kommuner at igangsætte noget på fronter, de ikke har kunnet før.

For det andet de øremærkede arbejdsmarkedsbidrag: Jeg ser her konturerne af det ansvarssamfund, som vi selv lægger så stor vægt på, jeg ser en understregning af en klarere solidaritet mellem de beskæftigede og de arbejdsløse, og at menneskene i samfundet bedre kan se, hvad pengene nu går til, og dermed også en stadig mere målrettet omhu i omgangen med de offentlige midler.

Mod slutningen af mit indlæg vil jeg gerne som det tredje langsigtede og perspektivrige aspekt nævne servicesektoren.

Nogle har trukket lidt på smilebåndet, når samordningsministeren, jeg selv og andre har understreget de perspektiver, der ligger i de nye serviceordninger, f.eks. strykning af skjorter, husholdningsbistand, vinduespudsning. Det er måske meget godt at operere lidt med morsomme bemærkninger, men hvis vi på lidt længere sigt skal have skabt et samfund, hvor alle igen er i aktivitet, er det dér med at give en hånd noget dybtliggende i den danske kultur, så stærkt vil jeg understrege det. Der er et fællesskab, der går helt tilbage til kolonihavebevægelsen, som jo var en bevægelse, der byggede på at nøjes i fornøjelighed, og jeg mener faktisk helt konkret, at nye serviceinitiativer i lokalsamfundet, hvor ledige får mulighed for underoverenskomstmæssigt aftalte, ordentlige vilkår at påtage sig opgaver på en række af de områder, inklusive miljøområdet, der i dag ikke bliver udført, er en ny beskæftigelsesretning, der indsat i den rigtige sammenhæng kan give os meget gode, nye beskæftigelsesmuligheder.

Nogle vil spørge, om der ikke er for megen utopi i regeringens ambitioner om at nå den tilstand igen i vort land, at der ikke længere er nogen arbejdsløse. Det mener jeg ikke, men jeg mener til gengæld, at der er brug for at tage initiativ til en ny, åben debat om selve beskæftigelsesbegrebets indhold.

Jeg vil godt røbe lige nu, at regeringen pusler med tanker om at tage initiativ til at ned-sætte en strukturorienteret kommission – det lyder så kedeligt, men sådan skal det ikke forstås – som skal prøve at fastlægge grundlaget for en mere langsigtet overvejelse om hele beskæftigelsens fremtidige karakter og om, hvordan vi får indrettet vort samfund sådan, at vi får skabt reel basis for, at alle kan komme i aktivitet igen, så vi ikke alene er afhængige af de nye job, der skabes i industrien og i andre dele af den offentlige og den private sektor, men at vi også mere grundlæggende får diskuteret det lidt længere perspektiv i, hvad det egentlig vil sige at have aktivitet og være i beskæftigelse.

Det slog mig, da jeg så en ny redegørelse fra FN's udviklingsprogram, UNDP, hvor lederen af programmet et sted siger: